

Dániel könyve – Hatvanadik rész

Dániel imádsága és a nyolcadik királyság titka: kijelentés az utolsó napokról

Jeff Pippenger

2024-01-24

A Jelenések könyve tizenhetedik és tizennyolcadik fejezetében egy angyal feltárja János előtt a pápaság ítéletének látomását. Végso ítéletének leírásában a bibliai prófécia királyságai jelennek meg.

És itt van az értelem, amelyben bölcsesség van. A hét fej hét hegy, amelyeken az asszony ül. És hét király van: öt elesett, az egyik van, a másik még nem jött el; és amikor eljön, rövid ideig kell megmaradnia. És a fenevad, amely volt, és nincs, maga a nyolcadik, és a hét közül való, és veszedelemre megy. Jelenések 17:9–11.

János lélekben az 1798. esztendőbe vitetett, ahol azt az útmutatást kapta, hogy a hét fej azon a fenevadon, amely a pápai asszonyt hordozta, hét királyt jelentett. A király egy királyság, és a királyság a bibliai próféciában fej is egyben. 1798-ban öt királyság elesett, és egy akkor uralkodott. A hetedik királyság még jövőbeni volt, és azt tíz király jelképezte. Ekkor János tudtára adatott, hogy a nyolcadik királyság a pápai fenevad, amely a hét közül való volt. A pápaság volt az ötödik királyság, és halálos sebet kapott, úgyhogy amikor halálos sebe meggyógyul, akkor a hét közül való nyolcadik feje lesz.

Dániel könyvének második fejezetében az első négy királyság Babilon, Médó-Perzsia, Görögország és Róma. E négy szó szerinti királyság egyúttal négy lelki királyságot is jelképez, és együtt azonosítják a Jelenések tizenhetedik fejezetében említett nyolc királyt, vagyis fejet, mert Jézus mindig egy dolog végét annak kezdetével szemlélteti. Dániel második fejezete a bibliai prófécia királyságainak első említése, a Jelenések tizenhetedik fejezete pedig az utolsó, ezért összhangban kell állniuk, mert Isten soha nem változik.

Az ötödik királyság, amely 1798-ban elesett, a lelki Babilon, a pápaság volt. A hatodik királyság, amely 1798-ban hatalmon volt, a két szarvú királyság volt, amelynek előképe a médek és perzsák két szarvú királysága volt. A hetedik királyság, amely tíz királyból áll, s amely 1798-ban még nem jött el, az egyvilágkormány, amelynek előképe Görögország, Nagy Sándor egyvilágkormányja volt. A nyolcadik fej, aki a hét közül való volt, az ötödik királyság volt, amely halálos sebet kapott, mégis újra élt, amikor a halálos seb meggyógyult.

A nagy parázna ítélete a vasárnaptörvény válságának „órájában” következik be, vagyis abban az időszakban, amely az Egyesült Államokban bevezetett vasárnaptörvénnyel kezdődik, és a történelem folyamán addig tart, amíg az emberi kegyelmi idő le nem zárul. Abban az „órában”, amelyet Dániel „ezeknek a királyoknak napjaiként” azonosít, Isten felállítja az Ő országát. Abban az „órában” árad ki a késői eső.

„A késői eső azokra száll alá, akik tiszták — akkor majd mindnyájan megkapják azt, mint egykor.

„Amikor a négy angyal elengedi azt, Krisztus felállítja az Ő országát. Senki sem részesül a késői esőben, csak azok, akik minden tőlük telhetőt megtesznek.” Spalding and Magan, 3.

A késői eső kitöltetése fokozatos, mert megfelel az ítéletnek, és az ítélet is fokozatos. A milleriták megértették, hogy Dániel második fejezetének állóképe lábainak idején élnek. Úgy hitték, hogy Róma az utolsó földi birodalom, és igazuk volt, de megértésük korlátozott volt.

„E királyok napjai” valóban előfordulnak a római birodalom történetében, de ez nem a pogány vagy a pápai Róma története, hanem a modern Rómáé. A milleriták a pogány és a pápai Rómát egy királyságként alkalmazták, és eközben Ezékiel könyvéből egy, Júda utolsó királyára (Sedékiásra) vonatkozó szakaszt használtak fel értelmezésük alátámasztására.

És te, Izráel istentelen, gonosz fejedelme, akinek eljött a napja, amikor véget ér a bűn, így szól az Úr Isten: Vedd le a süveget, és tedd le a koronát; ez nem marad ugyanaz: emeld fel az alacsonyt, és alázd meg a magasat. Felforgatom, felforgatom, felforgatom azt; és nem lesz többé, míg el nem jön az, akié a jog, és neki adom azt. Ezékiel 21:25–27.

Sedékiástól számítva három királyság következne, amelyek „felforgattatnak”, mígnem eljön Krisztus, akié a jog, hogy uralkodjék. Babilon, Média–Perzsia és Görögország mind megdöntetnének Róma királyságáig, és e negyedik királyság történelme folyamán Krisztus eljönne, és országot állítana fel. Éppen ezt tette.

„Azok között, akik a nemzetet gyors ütemben pusztulásba taszították, mindenekelőtt Sedékiás, a királyuk állt. Teljesen elvetve az Úrnak a próféták által adott tanácsait, megfedkezve a hálaadósságról, amellyel Nebukadneccárnak tartozott, megszegve ünnepélyes hűségesküjét, amelyet az Úrnak, Izráel Istenének nevében tett, Júda királyja fellázadt a próféták ellen, jötevője ellen és Istene ellen. Saját bölcsességének hiábavalóságában Izráel boldogulásának ősi ellenségéhez fordult segítségért, „követeit Egyiptomba küldve, hogy adjanak neki lovakat és sok népet.”

„Vajon boldogul-e?” – kérdezte az Úr arról, aki ily aljas módon elárult minden szent bizalmat; „vajon megmenekülhet-e, aki ilyen dolgokat cselekszik? vagy megszegheti-e a szövetséget, és megszabadulhat? Élek én, ezt mondja az Úr Isten, bizony ott, ahol az a király lakik, aki őt királlyá tette, akinek esküjét megvetette, és akinek szövetségét megszegte, igen, vele együtt, Babilon közepette fog meghalni. A fáraó sem az ő hatalmas seregével és nagy sokaságával nem lesz segítségére a háborúban: ... mivel megvetette az esküt a szövetség megszegésével, noha kezét adta rá, és mindezeket megtette, nem menekül meg.” Ezékiel 17:15–18.

A „istentelen gonosz fejedelemre” elérkezett a végső számadás napja. „Vedd le a süveget” — rendelkezett az Úr — „és tedd le a koronát.” Júda csak akkor kaphatott ismét királyt, amikor maga Krisztus állítja fel országát. „Felforgatom, felforgatom, felforgatom azt” — szól az isteni végzés Dávid házának trónjára vonatkozóan — „és nem lesz többé, míg el nem jön az, akié a jog; és neki adom azt.” Ezékiel 21:25–27. Próféta és királyok, 450, 451.

Millernek igaza volt, de megértése korlátozott volt, mert az az ország, amelyet Krisztus akkor alapított, amikor az emberek között járt, nem a végső földi ország volt. A pogány Róma birodalma után még négy királynak kellett következnie. Krisztus valóban megalapította a „kegyelem”

országát a kereszten, de ez az ország nem a Jelenések könyve tizenhetedik fejezetének tíz királya napjaiban állíttatott fel, és nem is a késői eső idején. Az az ország, amelyet Krisztus az utolsó napokban alapít, az ő „dicsőség” országa. White testvérnő közvetlenül szól e két országról.

A milleriták megértették, hogy Krisztus a negyedik királyság történelme során alapított királyságot, és ebben igazuk volt, de megértésük korlátozott volt. A negyedik királyság történelmében Krisztus felállította a „kegyelem” királyságát, a nyolcadik királyság történelmében pedig felállította az Ő „dicsőségének” királyságát. Abban a történelmi időszakban, amikor felállította a „kegyelem” királyságát, a Szentlélek kitöltötte a pünkösdkor. Pünkösöd előképe a késői eső kitöltetésének abban a történelmi időszakban, amikor felállítja „dicsőségének” királyságát.

Pünkösöd üzenete Krisztus szó szerinti feltámadásának üzenete volt. A késői eső üzenete pedig, legalább részben, annak a jelképes feltámadásnak az üzenete, amelyet az a prófétai talány szemléltet, hogy a hét közül való nyolcadik lény, amely a fenevadban teljesedik be, valamint a földi fenevad két szarva. A negyedik és a nyolcadik királyság az, ahol Krisztus megalapítja az Ő országát.

Az a kijelentés, amelyet a tanítványok az Úr nevében tettek, minden tekintetben helytálló volt, és azok az események, amelyekre rámutatott, már akkor is bekövetkezőben voltak. „Betelt az idő, és elközelített az Isten országa” — ez volt az üzenetük. „Az idő” — Dániel 9 hatvankilenc hete, amelynek a Messiásig, „a Felkentig” kellett terjednie — lejártával Krisztus, miután János megkeresztelte a Jordánban, elnyerte a Lélek felkenetését. És az „Isten országa”, amelyről azt hirdették, hogy közel van, Krisztus halála által állíttatott fel. Ez az ország nem volt földi birodalom, amint azt velük elhitették. De nem is az a jövőendő, halhatatlan ország volt, amely akkor állíttatott fel, amikor „az ország pedig és a hatalom és az egész ég alatt levő országok nagysága adatik a magasságos egek szentei népének”; az az örökkévaló ország, amelyben „minden hatalmasság néki szolgál és engedelmeskedik”. Dániel 7:27. A Bibliában az „Isten országa” kifejezés egyaránt a kegyelem országának és a dicsőség országának megjelölésére szolgál. A kegyelem országát Pál tárja elé a Zsidókhoz írt levélben. Miután Krisztusra mint irgalmas közbenjáróra mutat rá, aki „megindul a mi erőtlenségeink érzésén”, az apostol így szól: „Járuljunk azért bizodalommal a kegyelem királyi székéhez, hogy irgalmasságot nyerjünk, és kegyelmet találjunk.” Zsidókhoz írt levél 4:15, 16. A kegyelem királyi széke a kegyelem országát jelképezi; mert a királyi szék létezése magában foglalja egy ország létezését. Krisztus számos példázatában a „mennyei ország” kifejezést használja arra, hogy Isten kegyelmének az emberek szívében véghezvitt munkáját jelölje.

„A dicsőség királyi széke tehát a dicsőség országát jelképezi; és erre az országra utalnak a Megváltó szavai: »Mikor pedig eljön az embernek Fia az ő dicsőségében, és vele mind a szent angyalok, akkor beül majd az ő dicsőségének királyi székébe; és ölébe gyűjtetnek mind a népek.« Máté 25:31, 32. Ez az ország még jövőbeli. Nem állíttatott fel Krisztus második eljövetele előtt.”

„A kegyelem országa közvetlenül az ember bukása után rendeltetett el, amikor terv készült a bűnös emberi nem megváltására. Akkor Isten szándékában és ígérete által létezett; és hit által az emberek annak alattvalóivá válhattak. Ténylegesen azonban csak Krisztus halálakor

állíttatott fel. Még földi küldetésének megkezdése után is a Megváltó, megfáradva az emberek makacsságától és hálátlanságától, visszahátrálhatott volna a kálváriai áldozattól.

Gecsemánében a szenvedés pohara reszketett a kezében. Akkor is letörölhette volna homlokáról a vérverejtéket, és hagyhatta volna, hogy a bűnös emberi nem elveszen vétkeiben. Ha ezt tette volna, nem lehetett volna megváltás a bukott emberek számára. Ám amikor a Megváltó odaadta életét, és haldokló lehetével felkiáltott: „Elvégeztetett”, akkor a megváltás tervének beteljesedése bizonyossá lett. Az üdvösség ígérete, amely Édenben adatott a bűnbe esett párnak, megerősített. A kegyelem országa, amely korábban Isten ígérete által létezett, akkor állíttatott fel.”

„Így Krisztus halála — éppen az az esemény, amelyet a tanítványok reménységük végső megsemmisülésének tekintettek — tette azt örökre bizonyossá. Bár kegyetlen csalódást hozott rájuk, a bizonyíték tetőpontja volt arra nézve, hogy hitük helyes volt. Az az esemény, amely gyásszal és kétségbeeséssel töltötte el őket, nyitotta meg a reménység ajtaját Ádám minden gyermeke előtt, és ebben összpontosult Isten minden hűségének jövőbeli élete és örökkévaló boldogsága minden korszakon át.”

„A végtelen irgalom szándékai beteljesedésük felé haladtak, még a tanítványok csalódásán keresztül is. Bár szívüket megnyerte tanításának isteni kegyelme és ereje, aki úgy „szólt, ahogyan ember soha nem szólt”, mégis a Jézus iránti szeretetük tiszta aranyába belevegyült a világi büszkeség és az önző becsvágy hitvány ötvözet. Még a páska termében is, abban az ünnepélyes órában, amikor Mesterük már Gecsemáné árnyékába lépett, „versengés is támadt közöttük, hogy melyikük a nagyobb.” Lukács 22:24. Látásukat a trón, a korona és a dicsőség töltötte be, miközben közvetlenül előttük állt a kert szégyene és gyötrelme, az ítéloterem, a golgotai kereszt. Szívük büszkesége, a világi dicsőség utáni szomjúságuk készítette őket arra, hogy oly makacsul ragaszkodjanak koruk hamis tanításához, és figyelmen kívül hagyják a Megváltó szavait, amelyek országának valódi természetét mutatták meg, és előre jeleztek gyötrelmét és halálát. Ezek a tévedések vezettek ahhoz a megpróbáltatáshoz — éleshez, de szükségeshez —, amely korrekciójuk érdekében engedtetett meg. Jóllehet a tanítványok félreértették üzenetük jelentését, és várakozásaik nem teljesültek, mégis hirdették a nekik Istentől adott figyelmeztetést, és az Úr meg fogja jutalmazni hitüket, és meg fogja tisztelni engedelmségüket. Rájuk bízott a feladat, hogy feltámadott Uruk dicsőséges evangéliumát minden nemzetnek hirdessék. E munkára való felkészítésük érdekében engedtetett meg az a tapasztalat, amely számukra oly keserűnek tűnt.” A nagy küzdelem, 347, 348.

A Jelenések könyvében „az értelem, amelyben bölcsesség van”, megszámlolja „egy ember számát”, és felismeri, hogy „az ember” egyben a nyolcadik királyság is, amely a hét közül való. A „bűn embere” a nyolcadik királyság feje, amely uralkodik a föld királyai és kereskedői felett, akikkel a hét gyülekezet összefog, hogy elkerülje az üldöztetés gyalázatát, és aki sok vizen ül.

És így szólt hozzám: A vizek, amelyeket láttál, ahol a parázna asszony ül, népek, sokaságok, nemzetek és nyelvek. Jelenések 17:15.

A „bűn embere” uralkodik a politikai, pénzügyi, vallási és polgári világ fölött, valamint minden ember fölött, kivéve azokat, akik győzelmet arattak a fenevad, annak képmása, bélyege és nevének száma fölött.

És láttam mintegy üvegtengert, tűzzel elegyítve; és azokat, akik győzelmet arattak a fenevadon, az ő képmásán, az ő bélyegén és nevének számán, az üvegtengeren állni, kezükben az Isten hárfáival. És éneklik Mózesnek, az Isten szolgájának énekét, és a Bárány énekét, ezt mondván: Nagyon és csodálatosak a te cselekedeteid, mindenható Úr Isten; igazságosak és igazak a te útjaid, szentek Királya. Jelenések 15:2, 3.

Azok a „bölcsek”, akik megértik a „tudás gyarapodását”, amikor Jézus Krisztus kijelentése felnyitja, azok, akiknek „értelmük van”, és „számlálják meg a fenevad számát: mert embernek száma; és annak száma hatszázhatvanhat.” Ez az „értelmű” annak a háromlépcsős próbatételi folyamatnak egyik részét jelképezi, amely mindig végbemegy, amikor Jézus felnyit egy próféciaát. Ezért jegyeztetik meg róluk, hogy „győzelmet vettek” „névének száma” fölött.

Győzelmet aratni annyit jelent, mint kiállni egy próbát, és azok, akik „bölcsek” és „értelmű”, megszerzik a 666-os számmal kapcsolatos győzelmet; az ígevers azt is azonosítja, hogy nyolc királyság van, és hogy a nyolcadik a hét közül való. Ezt a „titkot” Dániel könyvének második fejezete ábrázolja, mert Dániel azért imádkozott, hogy megértse „a titkot”. Az a kijelentés, hogy nyolc királyság van, hogy a nyolcadik királyság a hét közül való, és hogy annak a királyságnak a száma 666, az a titok, amelyet Dániel az imádsága által nyer el; Dániel pedig Isten utolsó napjainak „bölcseit” jelképezi.

Dániel az utolsó napok „értelmes”-eit jelképezi, akik előtt feltárult Dániel 2 titka; e titok pedig annak kinyilatkoztatása, hogy a bibliai prófécia királyságaira vonatkozó utolsó és egyben első utalás szerint a szoborképben nyolc királyság van. Ez a kinyilatkoztatás fenntartja a Dániel második fejezetére vonatkozó millerita értelmezést, de mihelyt felismerik, tízszerre fényesebben ragyog. Az, hogy ragyogása tízszerre fényesebb, egy próbát jelképez, amely fölött az „értelmes”-ek győzelmet aratnak, mert a nyolcadik királyság, amely a hét közül való, egyúttal a hatodik királyság is, amely a sárkány, a fenevad és a hamis próféta hármassága. Ennélfogva a sárkány, a fenevad és a hamis próféta mind a hatodik királyság, és együtt a 666-ot jelképezik.

Nabukodonozor próbára tette Dániel könyve második fejezetének kijelentése, és ő nem állta ki a próbát. Dániel könyve második fejezetében Dániel azokat a „bölcseket” képviseli, akik kiállják a képmás titkának próbáját. Nabukodonozor a harmadik fejezetben az istentelenekeket képviseli, akik ugyanebben a próbában elbuknak. Nabukodonozor, mint az első királyság első királya, az utolsó királyság utolsó királyát jelképezi. Ennélfogva ő a „bűn emberét” képviseli, a prófécia ama emberét, akit a hét gyülekezet megragad. Az ember a hatodik napon teremtett, ezért a hatos szám az emberiség száma. Nabukodonozor száma a hat. Nabukodonozor elbukott a 666-os szám próbájában, és az utolsó napok istenteleneit jelképezte. Mint a bűn emberének jelképe, az ő száma a hat.

Nebukadneccar király aranyból egy állóképet készíttetett, amelynek magassága hatvan sing, szélessége pedig hat sing volt; ezt felállította a Dúra mezején, Babilon tartományában. Dániel 3:1.

Az arany állóképet hatvan könyök magas és hat könyök széles volt, és Nabukodonozor készíttette, akinek száma hat. Az állóképet a második fejezetben szereplő képmás világosságával szembeni

lázádként állították fel, és a képmás hármasság leírása — amikor megértjük, hogy Nabukodonozor száma hat — hatnak, hatnak, hatnak, azaz hatszázhatvanhatnak felel meg.

Ezt a tanulmányt a következő cikkben folytatjuk.

„A birodalom és egy olyan dinasztia megalapításának gondolata, amely örökké megmarad, igen erősen megragadta azt a hatalmas uralkodót, akinek fegyverei előtt a föld nemzetei nem tudtak megállni. A határtalan becsvágyból és önző gőgből fakadó lelkesedéssel tanácskozásba bocsátkozott bölcseivel arról, miként lehetne ezt megvalósítani. Megfeledkezve a nagy állókép álmával kapcsolatos rendkívüli isteni gondviselésekről; megfeledkezve arról is, hogy Izráel Istene szolgálja, Dániel által világossá tette a szoborkép jelentését, és hogy e magyarázattal összefüggésben az ország nagy emberei megszégyenítő haláltól menekültek meg; mindent elfelejtve, kivéve azt a vágyukat, hogy saját hatalmukat és felsőbbbségüket megszilárdítsák, a király és államtanácsosai elhatározták, hogy minden lehetséges eszközzel arra törekednek, hogy Babilont legfőbbnek emeljék fel, és az egyetemes hűségre méltónak tüntessék fel.”

„Az a jelképes ábrázolás, amely által Isten a királynak és a népnek kinyilatkoztatta a föld nemzeteire vonatkozó szándékát, most az emberi hatalom megdicsőítésének szolgálatába volt állítandó. Dániel magyarázatát el kellett vetni és feledésbe kellett meríteni; az igazságot félre kellett magyarázni és helytelenül kellett alkalmazni. Azt a jelképet, amelyet a Menny azért rendelt, hogy az emberek értelme előtt feltárja a jövő fontos eseményeit, arra kellett felhasználni, hogy akadályozza annak az ismeretnek a terjedését, amelyet Isten a világgal közölni kívánt. Így a becsvágyó emberek fondorlatai által Sátán arra törekedett, hogy megghiúsítsa az emberi nemre vonatkozó isteni szándékot. Az emberiség ellensége tudta, hogy a tévedéstől mentes igazság hatalmas erő az üdvöztetésre; de ha önmaga felmagasztalására és az emberek terveinek előmozdítására használják, a gonoszság hatalmává lesz.”

„Kincseinek gazdag tárházából Nabukodonozor egy nagy aranyszobrot készíttetett, amely általános vonásaiban hasonló volt ahhoz, amelyet látomásban látott, egyetlen tekintetben azonban különbözött tőle: az anyagában, amelyből készült. A káldeusok, bármennyire is hozzá voltak szokva pogány istenségeik pompás ábrázolásaihoz, korábban még soha sem alkottak semmi oly lenyűgözőt és fenségeset, mint ez a ragyogó szobor, amely hatvan sing magas és hat sing széles volt. És nem meglepő, hogy egy olyan országban, ahol a bálványimádás általánosan elterjedt volt, a Dúra síkságán álló szép és felbecsülhetetlen értékű képmást, amely Babilon dicsőségét, valamint annak pompáját és hatalmát jelképezte, imádat tárgyává szentelték. Ennek megfelelően így is történt, és rendelet adatott ki, hogy a felavatás napján mindenkinek a babiloni hatalom iránti legfőbb hűségét kell kifejeznie azzal, hogy leborul a képmás előtt.”
Próféták és királyok, 504–505.